

Knocking on Highlands

alias

Klepy z Vysočiny

(sběrný bobčasník zohledňující Roberta Zimmermana zvaného Bob Dylan TM a věci související)

listopad 1999

Bílý *the* kidy

alias

Trochu bílýho šumu od starýho negra do novejšch začátků

Slovo úvodem

Nazdar. Nejdřív vo čem to nebude. Ne že by se mi snad někdy do ruky dostal Telegraph, Isis, The Bridge, On The Tracks nebo nějakej jinej z oněch onačejších plátků ometajících se kolem majstra jako moucha okolo dejme tomu koblížku, ale dovedu si představit, že jde o vesměs seriózní čtivo časopiseckého až badatelsko-dylanologického charakteru, kde lačný (zdaleka ne však vyhladovělý) bobomil obdrží za své dolárky, libříčky či co hutnou krmi ku všeobecné spokojenosti zúčastněných. Ne že by to nevonělo lákavěji než výše zmíněný objekt mušího zájmu a že by se mi to protivilo, mám však za to, že kdyby byl někdo schopen a ochoten toto dělat v českomluvných krajích, už by tak dávno činil (but it ain't me, babe).

Takže co teda? Dortík pejska a kočičky není možná tak výživný jako ony anglosaské suchárky, ale zase je Czechmade a jeho účinky nejsou tak nudně předpovídatelné. Teoreticky vzato se samozřejmě každj může na vlastní pěst porochnit ve světověch pavučinách, ale znáte to, mnoho psů, i kdyby běželi jak chtěli svobodně, změni zajíce v mrtvolu raz dva. Tož sem si tak říkal, že by nemuselo být ouplně od věci vzít pytel a čas od času do něj nacpat nějaké ty bobilie a nechat kolovat. Že se třeba najdou a nechají vyhecovat další plniči a nechcípne to hned na počátku. A anžto si teď užívám zaslouženého odpočinku po konečném zahlazování následků mých loňských experimentů s vodivostí lidských údů, proč nezačít just teď.

Mějte se pěkně

Váš strejček Tom

Co vás čeká?

Nejprve pár dobře uleželejšch **novinek**, pak povídání o letošních **Dyl^Da_nys** včetně poznámek k jedné z přednášek, následuje **sběrna**, v níž se můžete dozvědět více o časopisech výše zmíněných, nahlédnout do knihy „Jeho vlastními slovy“, zasnit se při vzpomínkách na Linec, okusit pár překladů textíků a pobrouzdat se na Webu. Na konec obvyklé **ohlasy** čtenářů a závěrečný proslov. To by snad pro začátek stačilo, žádné další zdržování a jedém, držte si klobouky čili nechte na hlavě.

It's a many a guard that stands around smiling

something is happening here

alias

Co nového?

What about Mr. Zimmerman?

Po společných vystoupeních s Paulem Simonem se Bob Dylan od konce října potlouká po Státech s Philem Leshem (basákem a zakládajícím členem nevděčně zemřevších Grateful Dead) a jeho Přáteli. Touto dobou (od 19. listopadu) by měl pokračovat opět se svým never ending tour bandem. Takhle je k vidění na svých oficiálních stránkách u Columbia Records:

Začátkem příštího roku by se snad měl objevit v Japonsku opět s Paulem Simonem (že by se třeba i ČR dočkala?).

Konzervy

Z oficiálních záležitostí je posledním přírůstkem stále ještě doporučeníhodné 2CD **Live 1966**. Jinak začali Soňáci vydávat remastery, zatím vyšly tři desky: **Street Legal**, **Greatest Hits a Greatest Hits 2**, připravuje se **Blonde On Blonde** a **Blood On The Tracks** (tzv. Millenium editions). Co se týče bootlegů, netroufám si se v té džungli orientovat a odkazuji na Internet. Zajímavou věc někde vyhrabal Popron – 3 na první pohled podivná CD po 99,- korunách bez jakékoliv dokumentace, jen se seznamem písní a zlatým nápisem **Bob Dylan: Golden Edition** (a česky ?!?! psaným upozorněním ohledně autorských práv, to by mě zajímalo, co na to SMB – pozn.: nejde o zkratku Sboru mezinárodní bezpečnosti). Jedná se o výběry z prvních čtyř desek v dobré kvalitě (alespoň co mé lo-fi uši a vybavení jsou schopny posoudit):

BOB DYLAN: GOLDEN EDITION 1

1.	The times they are a-changin'	The times they are a-changin'	1.
2.	North country blues	The times they are a-changin'	5.
3.	Boots of spanish leather	The times they are a-changin'	7.
4.	When the ship comes in	The times they are a-changin'	8.
5.	Spanish harlem incident	Another side of Bob Dylan	3.
6.	To Ramona	Another side of Bob Dylan	6.
7.	I don't believe you	Another side of Bob Dylan	9.
8.	House of the rising sun	Bob Dylan	10.
9.	Girl from the north country	The Freewheelin' Bob Dylan	2.
10.	Bob Dylan's dream	The Freewheelin' Bob Dylan	8.
11.	Honey, just allow me one more chance	The Freewheelin' Bob Dylan	12.

BOB DYLAN: GOLDEN EDITION 2

1.	All I really want to do	Another side of Bob Dylan	1.
2.	Ballad of Hollis Brown	The times they are a-changin'	2.
3.	One too many mornings	The times they are a-changin'	4.
4.	The lonesome death of Hattie Caroll	The times they are a-changin'	9.
5.	Chimes of freedom	Another side of Bob Dylan	4.
6.	Motorpsycho nitemare	Another side of Bob Dylan	7.
7.	It ain't me babe	Another side of Bob Dylan	11.
8.	Highway 51	Bob Dylan	7.
9.	A hard rain's a-gonna fall	The Freewheelin' Bob Dylan	6.
10.	Oxford town	The Freewheelin' Bob Dylan	9.

BOB DYLAN: GOLDEN EDITION 3

1. Blowin' in the wind	The Freewheelin' Bob Dylan	1.
2. With god on our side	The times they are a-changin'	3.
3. Only a pawn in their game	The times they are a-changin'	6.
4. Restless farewell	The times they are a-changin'	10.
5. I shall be free no.10	Another side of Bob Dylan	5.
6. My back pages	Another side of Bob Dylan	8.
7. Man of constant sorrow	Bob Dylan	4.
8. Song to Woody	Bob Dylan	12.
9. Don't think twice, it's all right	The Freewheelin' Bob Dylan	7.
10. Talking world war III blues	The Freewheelin' Bob Dylan	10.

Z prvních 4 alb není obsaženo:

Bob Dylan	1. You're no good
	2. Talkin' New York
	3. In my time of dyin'
	5. Fixin' to die
	6. Pretty Peggy-O
	8. Gospel Plow
	9. Baby, let me follow you down
	11. Freight train blues
	13. See that my grave is kept clean
The Freewheelin' Bob Dylan	3. Masters of war
	4. Down the highway
	5. Bob Dylan's blues
	11. Corrina, Corrina
	13. I shall be free
Another side of Bob Dylan	2. Black crow blues
	10. Ballad in plain D

Knihy

(od naší zvláštní přispěvatelky Zdeňky Rachůnkové – vykucháno z jednoho jejího mailu, proto bez diakritiky)

Co se tyče nových knih o BD, jen tak pro zajímavost uvádím pár chystaných nebo už nové vyslych titulů - podle dostupných informací těžko říct, která z nich přináší něco nového a která rozmeluje již mnohokrát recenze:

- **Touched by the hand of Bob** (*D. Henderson*) - má být jakýmsi shrnutím jeho umělecké dráhy prostřednictvím vlivu na hudebníky, umělce vůbec apod. (zřejmě jejich vyjádření k Bobovi)

- **The man in him** (*K. Brooks*) - zřejmě rekapitulace všeho podstatného - všechna alba, jednotlivé nahrávky, cover verze jeho písní apod.

- další kniha fotografií, jejichž autorem je *John Hume* - nevím, zda ho znáš, rekla bych, že se Bobovi věnuje systematicky - vysly už přinejméním dvě knihy jeho fotografií z koncertů 80. a 90. let a ještě nejméně tři chce vydat, kromě toho nabízí i jednotlivé fotky, plakáty apod. - pro nás dost vysoké ceny v přepočtu z angl. liber

- *Stephen Scobie: And forget my name (speculative biography)* - má být 66ti stránková biografická poéma - neumím si moc představit

V r. 2000 má vyjít:

- *Elliott Landy: Dylan in Woodstock* - kniha raritních dosud nezveřejněných fotek z období, kdy žil Dylan ve Woodstocku - bude asi zajímavé, leč cena je téměř neuvěřitelná - 147 angl. liber

- **Encounters with Bob Dylan** - svědectví více než 50 osobností o svém setkání s BD

- **Lyrics 1962-1999** - konečně dotazeno do současnosti, jinak vychází pořád dokola jen do r. 1986

- *M. Gray: Song and dance man III* - 3. vydání dovedeno do současnosti - má to mít snad 1000 stran a být základním pramenem o Bobovi - myslím, že toto by skutečně stálo za koupi (30 liber)

(Vzhledem k tomu, že jsem dosud ještě ani nestihl dočíst „Divám se, jak teče řeka“, nezbývá mi než tiše závidět)

Dylan & Faith

alias

Pojďme spolu do Daňkovic, dudlajdá

Što takojé Dylan dejz

(stálo by to za svědectví nezaujatého pozorovatele, není-li však takového, musíme se spokojit s pozorovatelem zaujatým)

Bylo nebylo, tak dávno to zase ještě není – asi tak někdy v třiadevadesátém autor těchto řádků pucoval kotel a padnuvše mu zrak na oděv činnosti vykonávané uzpůsobený, vylíhla se mu v hlavě – ejhle myšlénka. A to přímo taková: což tak učiniti Beggars Banquet, žebráckou hostinu, bigbítový večírek, kam by vstup byl povolen jen v co nejnepolečenštějším oděvu, občerstvení by se servírovalo na popelnicích a volil by se Největší trhan (vymyslitel si troufal kandidovat na jedno z čelných umístění v tomto oboru). I pohnuly se věci. Ale – když už Beggars Banquet, tak přece se musej hrát Stouní kusy. I vyrazil kohoutek do Prahy do redakce slovního Rock & Popu vyzískati nějaká moudra. Narazivše tam na Ivana Wünsche (nebudíž mu země těžká), byl mu doporučen Dan Vojtíšek, takto dvorní fotograf zmíněného periodika a taktéž milovník a znalec rolujících kamenů. Ten se uvolil promluvit na téma, jestli to je jenom rock´n´roll a dodal kontakty na revivaly. I stalo se, že v květnu roku následujícího počal se otrásati daňkovický kulturáček veselými písněmi o tom, že nemůžu bejt spokojenej, že vodprásknu krále a tak podobně.

(Pokud si vážený pt. čtenář právě praví, co že to tu ten chlap žvaní za nesmysly a co to má,, společného s Dylanem, dovoluji si jej upozornit, že záběr tohoto falangazinu je vymezen širěji než coby kult osobnosti (navíc jediné) a kromě toho Robert taky vždycky netlačil zrovna na pilu. Už to bude.)

Akce, pravda, nebyla navštívena očekávaným způsobem (aneb jak býti megalomanem a nabíti si držku), ale to nic neubralo na skutečnosti, že se jednalo o veskrze příjemnou záležitost. A když se začal scházet rok s rokem, vylezli Sluníčkáři ze svých děr a řekli sobě vespolek: co dál? Inu, kdo že je oním gerojem, co naučil rock´n´roll myslet i na jiný věci, než jen motorky a baby? Tak je to, holoubci sivi. I vyrazil kohoutek opět do oného zlatého městyse nad Vltavou, tentokrát s jasným cílem – Honza Sobotka, to je přece poslední třimatel praporu českého dylanologectví. Ja, ja, zaháčkoval se mládenec, uřknut kultem slunce (přesněji řečeno Klubu Sluníčko-Unijazz), podal prst a zanechalo to trvalé následky. Ojjoj, vzpomínalo by se, vzpomínalo, ale to až někdy příště. Nyní vzhůru rovnou do žhavé předpůlroční současnosti. Předávám slovo našemu reportérovi, který je přímo v centru dění:

*„Vážení přátelé, vítám vás u obrazovek a přeji ostrý lok a nikým nevzrušený pohled. Je pátek 14. května a sál daňkovického kulturního stánku se nezvykle zaplňuje. Blíží se začátek utkání a atmosféra houstne. Ale kde je hlavní protagonista? Ozývá se nespokojené žbrblání, kolem se mihnul jeden z pořadatelů s oroseným čelem. Už jen necelá půlhodina zbývá do doby, kdy by měl zápas odstartovat a – ano, je to tady !!! – rozlétávají se dveře a na plochu vbíhá **Ivan Hlas**, doprovázen svojí manažerkou, masérkou, maskérkou a manželkou. Hala burácí, světla zhasínají a bodové reflektory se zabodávají do osamělé postavy na pódiu, která pravou rukou uklidňuje davy a levou otvírá futrál kytary. Dnes to tedy bude ánplagd jako za starýho Claptóna. Vráží šňůru do bedny a už to jede. Starý poctivý triky z dob, kdy každej poník uměl jenom jeden, střídají zbrusu nový leopardí kloboučky, to je nářez!!! Někteří diváci se svíjejí v extázi (nebo je to snad po požití specialit místního občerstvení?) a mač graduje a vrcholí. Je to nesporný, neoddiskutovatelný úspěch. Fantastické!!! Všechno pomíjí, ale vzpomínky zůstanou!!! Ještě odchytíme pořadatele a položíme mu několik otázek. /režijní poznámka: vystříhnout zvuk trhajícího se plátna/ Jak jste spokojen? – No, dobrý to bylo. Byl sem teda nervózní, jak před první instalací Linuxu. Přece jen sme tu eště první ligu neměli. Ne teda že by byl Vláda Merta nějaký ořezávátka, ale v rádiu na něj /režijní poznámka: pípl, takže to je spíš záležitost pro znalce a fajšmekry. Ale jak se vobjevil ve dveřích, tak už to byla samá pohoda. A teď si du dát ... /režijní poznámka: zařadit reklamu spřáteleného koncernu/. – Tolik tedy odsud z Daňkovic, vracím slovo do režie a jdu si dát ...“ /režijní poznámka: zařadit reklamu znepřáteleného koncernu/.*

Jelikož tímto nezodpovědným počínáním vyslaného reportéra naše redakce vyčerpala fondy na terénní práci pro celý zbytek roku, už jen letmo, co se dělo dále. Ještě pátečního večera byl promítnut film *Hearts of Fire*, kde Bob hraje lety znučeného rockera (stihl jsem jen scénu, kdy prohazuje televizor oknem hotelu a Geldof byl přece jen o něco přesvědčivější), ale je to celý o nějaký ženský a když jsem se vyptával, o co tady běží, jen do mě píchali prstem. Nazítří bylo možné shlédnout koncert z osmdesátého z Toronta, to byla jinačí šťáva – báby se kroutily a kvílely, že by stará Mahália nadskakovala radostí. A Bobík se zdál být taky přesvědčen o tom, co hustil do lidí. Jinak dopoledne pouštěl Honza Sobotka duchovní hudbu amerického jihu, negry i bledé tváře, většinou z Lomaxovské série (nyní záslužně digitalizované Rounderem). Pak zaskočil za Ilju Matouše a lovil dylanovské duchny (tedy písně duchovního charakteru) na bootlegách. Následně Michal Plzák pohovořil o biblických odkazech a souvislostech v textech (jeho poznámky k přednášce na ústřední letošní téma „Dylan & Faith“ viz dále) a povídkou část zakončil Vladimír Merta úvahou se zadáním „Žid, křesťan, pohan – jak se to rýmuje?“. Následoval „Zimmerman frei“ alias malý český bobfestíček za přispění Jericha, Rezavé klece, Vladimíra Merty, Marcela Kříže & Vražd v čínské čtvrti, Plechovky (tedy bratří Bubláků), Honzy Sobotky a Roberta Köhlera (první zahraniční vystupovatel až z dálné Austrie). A to je asi tak všechno, spadla klec a můžete přijet napřesrok (plánovaný termín je 19.-21.5.), budou prý ještě větší kapky. TL

Dylan & Faith (biblické odkazy a souvislosti)

Poznámky Michala Plzáka k přednášce na Dyl^a,ys v Daňkovicích 1999 (drobně upravil a tupými překlady doplnil TL)

1. Před konverzí
2. Znovuzrození
3. Zrání po konverzi

1. Před konverzí

Dylan - Žid: *Necítil jsem se nikdy židem. Nepovažoval jsem se za žida, ale ani ne za ne-žida.* (rozhovor pro Playboy, rok neznámý, otištěno v Bulletinu Jazz 27/28, 1980).

Pokud tomu můžeme věřit, pak u něj přesto nacházím to, co mají Židé a křesťané společné, co je u něj od počátku, totiž silně rozvinutý smysl pro nezobrazitelnost Boží, pro Boží jinakost - Bohem se nedá a nesmí manipulovat. Celé Písmo - Tenach (SZ) i Nový Zákon (NZ) spojuje snad nejpodstatněji právě linie proti vyrábění si model, proti záměně stvoření a Stvořitele. Poslední, nejvyšší, nepodmíněná úcta nesmí patřit ničemu stvořenému, člověku, moci..., ale jedině tomu Skrytému a Nezobrazitelnému. SZ se takovému počínání vysmívá a kritizuje ho - proto byli Židé (a později křesťané) často pokládáni za ateisty - neměli zobrazeného Boha; v NZ je pro obrat víry jedna z nejstarších formulací ap. Pavla: „Obrátili jste se od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému.“ V tom se také skrývá biblické pojetí člověka jako bytosti náboženské - není nikdy plně autonomní a nezávislá, ale dává se do služeb, vztahuje se - k Bohu či svému projektovanému bohu. O tom později BD zpívá v písni *Gotta Serve Somebody*: vyhrocený janovský dualismus - Bůh nebo ďábel, je tu typický pro čerstvého konvertitu, který prožil zlom a vidí vše stažené do pouhých dvou životních alternativ: Kdo není se mnou, je proti mně. To v evangeliích najdeme (stejně jako v další písni *Gonna Change My Way of Thinking*), ale najdeme tam i „Kdo není proti nám, je pro nás“.

Nezobrazitelnost Boží se ovšem úzce spojuje s nezobrazitelností lidskou. BD je skvělý příklad takové nezařaditelnosti. Neustále uhýbá, nechce být přečten, znehybněn, vypočítán...

Na obalu „*The Times They Are A-Changin'*“, je *11 Outlined Epitaphs*: Woodie Guthrie byl můj poslední idol (idol je totéž co modla) - protože byl můj první idol, který jsem kdy potkal a který mne

učil z očí do očí, že lidé jsou lidé... mají své důvody pro to, co dělají, co říkají, každý čin lze zpochybnit... neviděné modly (idoly) vzbuzují strach a ničí naději...

You ask 'how does it feel t' be an idol?' (Ptáte se: jaký to je, být idol?)

it'd be silly of me t' answer, wouldn't it...? (Bylo by hloupý, kdybych odpověděl, ne...?)

With God On Our Side Zneužití náboženství, pokud slouží k ospravedlnění násilí na člověku a národu nebo k posvěcení moci. Lidské oběti nemohou sloužit k uctění Boha - viz příběh o obětování Izáka (*Highway 61 Revisited*)

Čarování s Bohem, kšeftaření s Kristem - nejen věc politiků, ale i církví:

It's Alright, Ma - Disillusioned words like bullets bark/ As human gods aim for their mark/ Made everything from guns that spark/ To flesh-colored Christs that glow in dark/ It's easy to see without looking too far/ That not much/ Is really sacred (Slova zbavená iluzí štekají jako kulky/ když lidští bozi míří na své značky/ Vyrábějí všechno, od jiskřících pistolí/ až po Kristy v barvě těla, kteří září ve tmě/ Je snadné si všimnout, aniž by se člověk rozhlížel příliš daleko/ že není mnoho toho/ co je opravdu svaté)

Často jsou to výkřiky prorockého typu (Izajáš, Amos). V „**John Wesley Harding**“ (kde se prý strašlivě pojednává o d'áblu) už nové tóny - apokalypticky temné, zlověstná blízkost konce: Two riders were approaching, the wind began to howl. (Přiblížili se dva jezdci a vítr začal skučet) A pak že musí být *some way out of here!* (nějaká cesta odsud) *I Dreamed I Saw St Augustine* pocit metafyzické viny, zrovna tak v *Drifter's Escape*: Kafkovské „pořád nechápu, co jsem vlastně provedl... vůbec tomu nerozumíš a proč se o to vůbec snažíš?“

The Wicked Messenger - 1Sa 4 - Nemůžeš-li přinést dobrou zprávu (evangelium), pak nenes žádnou - nechod' vůbec. Je to sebeironie?

Cesta k obrácení – „**Street Legal**“: *Changing of the Guards* - motiv soudu, připomíná se tu pád model: „Your heart must have the courage for changing of the guards“ (tvoje srdce musí mít odvahu ke střídání stráží) - a ta změna přišla. *Señor* - kam to míříme - k Lincolnu nebo k Armagedonu? „Toto místo mi už dál nedává smysl“ - Tell me what we' re waiting for, señor? (Řekni mi, pane, na co čekáme?)

2. Znovuzrození

„SLOW TRAIN COMING“

Precious Angel Duchovní boj, ve kterém není žádné neutrální postavení. Je to radikální buď/anebo. Reflektuje tu úděl Ježíšových učedníků - budou vás bít, tupit... Zde výsměch, nepochopení přátel, kritiků, fanoušků. Opakuje se v *I Believe in You*. Chtít zemřít, ale nemoci zemřít. To je jiné zobrazení hříchu. Zájem o jiné duchovní směry, exotičtější, o jiné autority, ale o Člověka, který zemřel na kříži jako zločinec (politický) není zájem. Že by ozvuk protestantské teologie kříže, slabosti, trapasu a bezmoci?

Zmínka o židovských kořenech - naši předkové byli otroky - snad našli ve svých hrobech milost (nepoznali Mesiáše??) - na cestě z Egypta přes Etiopii k soudnému dvoru Kristovu. Dost antijudaistický výklad.

I Believe in You Prý milostná, ale ve světle celého alba a silné konverze tvrdím, že je přinejmenším dvojznačná. To „Věřím v“ je nezaměnitelně náboženské. Ale přesto - obojí tu má k sobě blízko - příznačné pro některé mystiky, ne pro BD.

Gonna Change My Way of Thinking To je o pokání - změna smýšlení (methanoia). Vymezuje se proti pošetilcům (hlupákům) a jejich vlivu. Opět Kristus zmučený, bičovaný. Buďte připraveni, neboť neznáte hodinu, ve kterou přijdu (jako zloděj v noci). Je to výzva - hrozba? Často opravdu eschatologické vypětí, život v přítomnosti soudu, který je sice úlevou, ne však radostí. To je silné snad jenom v *You Shall Be Changed*.

Do Right To Me Baby Tzv. zlaté pravidlo (Ježíšovo z Kázání na hoře): Co nechceš, aby... Nesud'te, abyste nebyli souzeni.

When you Gonna Wake Up? Kdy už se konečně probudíš a posílíš to, co zbylo? Viz epištola: Probud' se, vstaň z mrtvých a zazáří ti Kristus. Předmětem kritiky i „smilníci v církvích“, „duchovní rádcové a guruové, kteří schvalují každý tvůj krok, tvůj vnitřní mír“. Podivil ses někdy nad tím, co Bůh žádá? Není to někdo, kdo jen uspokojuje tvé choutky. Ten člk na kříži - napadá tě, proč a za koho je ukřižován? Tady je BD typický evangelizátor.

Man Gave Names... Viz Genesis.

Slow Train Nepřítel nosí slušivý oděv, vystupuje ve jménu víry (náboženství). Vadí mi, když se z těch, které miluji, stávají loutky.

When He Returns Kdo obstojí? Před mocným Bohem puknou i ty nejsilnější zdi. K životu vede úzká brána. Falšování a popírání reality - Boha. Nenávidíš se za slabost, kterou ukrýváš - sejmi svou korunu, sundej si masku - není to nutné - to je otroctví.

Trouble in Mind Luther: Satan si staví na tvé hlavě hnízdo. Umrtní tvé svědomí, abys uctíval dílo svých rukou. Narážka na sebezavržení Židů pochopitelná jen z úst čerstvého konvertity. „So many of my brothers, they still want to be the boss, They can't relate to the Lord's kingdom, they can't relate to the cross. They self-inflict punishment on their own broken lives, Put their faith in their possessions, in their jobs or their wives.“ (Tolik mých bratrů se stále ještě chce stát šéfem, Království Boží ani kříž jim nic neříkají. Sami na své zborčené životy uvalují trest, svou víru skládají ve svůj majetek, svou práci a své ženy.)

„SAVED“

Silně polopatické, opravdu zvěstovatelské. Ale proč nad tím ohrnovat nos? BD prožil cosi, silný existenciální otřes, obrácení na cestu k životu od cest k smrti a ztracení. Obrovská změna. Kdo nepřijímá náboženské zdůvodnění a orientaci, ať vidí jako hlavní a podstatné tu změnu: něco se stalo a BD to takto nazval. Nebo je nesnesitelné, když se člověk změní, když přeorientuje svůj život? Má na to BD právo?

Saved Prvotní (dědičný) hřích smyt krví Beránkovou; děkovaná píseň, radost ze spásy - výjimečný tón; spása ne ze skutků, ale vírou v toho, který povolává - téma reformační a pavlovské (proti tzv. zákonictví Židů či Říma)

What Can I Do for You Vše co mám, mám od tebe - biblické „Je snad něco, co bychom nebyli dostali od Něho?“

Kniha Zjevení - Otevřel jsi dveře, které nikdo nemůže zavřít. Vyvolení patřit k menšině. Téma dědičného hříchu - „jakmile se člověk narodí, začne být moudrým ve svých očích a uvěří lži“.

Solid Rock Držím se pevné skály, učiněné před založením světa; válka těla proti duchu 24 hodin denně

Pressing on Opět téma nepochopení a nepřijetí ze strany druhých: „Snaží se mne zastavit, zpochybňují, říkají - Dokaž mi, že On je Pán, udělej znamení. Ale jaké by měli dostat znamení, když to vše přichází zevnitř, když to, co bylo ztraceno, bylo nalezeno a to, co má přijít, již nastalo?“ Hotové evangelijní kázání. Zase téma Adamova hříchu: „Pokušení je těžké, Adam dal prostor Dáblu a protože zhřešil, jsem bez šance - mám to v krvi.“

In the Garden Skrytost Boží v Kristu - kdo opravdu ví, s kým má tu čest? Pavlovo: Kdyby věděli, neukřižovali by Pána slávy. Taky téma nemanipulovatelnosti, svobody Kristovy: „Chtěli ho provolat za krále, ale on jim unikl na pusté místo.“ Žádné vnější důkazy.

Saving Grace Žiju z pouhé milosti. Existuje jediná cesta a ta vede na Kalvárii. Občas ztrácím odvahu, ale vím, že to dokážu díky spásné milosti nade mnou.

Are You Ready? Jsi připraven setkat se s Ježíšem? Jsi tam, kde máš být? Bude se k tobě znát nebo řekne - Odstup ode mne? (Ježíšovo slovo o hospodáři, který najednou zabouchne dveře a těm, kdo chtějí vejít, řekne: Odstupte ode mne, neznám vás.) Jsi připraven? Jsem já připraven? Položit život za své bratry a vzít svůj kříž? Podrobil jsem se vůli Boží nebo se stále chovám jako šéf? Ozve se tu podobenství o hostině. Příprava na den Páně, který je dnem soudu, dnem strašným. Žádné těšení, naděje na setkání s milostí, ale děs.

„SHOT OF LOVE“

Už méně tak přímočarých textů (pro některé agitek).

Property of Jesus Opovrhovat vlastnictvím Ježíšovým (křesťanem), protože popírá vše to, bez čeho ty nemůžeš žít. Proto je nebezpečný. Je jiný - nezastrašiš ho pověrami, nelze jej uplatit, koupit ničím, co ty uctíváš. Neuctívá krále, kterému ty sloužíš. Ale ty máš něco lepšího - srdce z kamene. Svoboda víry, opět ona nepředmětnost úcty, která dráždí.

Watered-Down Love replika na 1Kor 13 s napomenutím: „Ty ale nechceš lásku čistou, ale pajcovanou, ředěnou.“

Dead Man Lidská zaslepenost - Kdy už, mrtvolo, povstaneš?

In the summertime zase dvojnáčetnost - píseň milostná či náboženská?

Every Grain of Sand K té se nedá nic dodat, je to intimní vyznání v blízkosti Boží. Svět je plný znamení Boží péče a přichylnosti. Zvláštní spojení: „pokusení, které mě zná jménem“. O žádný primitivní panteismus tu nejde, o plné přítomnosti Boží v každém zrnku písku mluví už i reformátor Luther.

3. Po konverzi

„INFIDELS“

Man of Peace Satan se převléká za anděla světla, přichází jako muž pokoje.

Don't Fall Apart... „Jako kdybych trčel v obraze, který visí v Louvru, v krku mě lechtá, v nose svrbí, ale vím, že se nemohu pohnout.“ Není tu vědomí toho, že už je pro mnohé zase zařaditelný, zaškatulkovatelný? Není tohle důvod, proč se jeho texty zase mění?

To, že se BD křesťan nevyjadřuje jazykem kazatele, neznamená, že období znovuzrození vyšumělo, zcela pominula víra. Máme před sebou jen typický vývoj konvertity, který neustrnul, neobednil se v jakési duchovní pubertě, ale jde dál i s tím zážitkem, který zpracovává jinak a hlouběji. Další věc je americké evangelikální křesťanstvo a církve - nebezpečí manipulace jedincem veliké, toho si BD nemohl nevšimnout.

„OH MERCY“, ...

Man in the Long Black Coat Preacher was a talkin' (kazatel mluvil...) - zkaženost svědomí, pokud se zodpovídá jen samo sobě - není lehké to překousnout; There are no mistakes in life some people say... (někteří lidé říkají, že v životě nejsou žádné omyly...) - Lidé ale ani nežijí ani neumírají, pouze se nechávají unášet. Naproti tomu víra je zápas.

What Good Am I? zoufání nad tím, že nejsem (jako křesťan) vlastně jiný než ostatní.

Political World Climb into the frame and shout God's name, But you're never sure what it is. (Vyšplhej do rámu a vykřikni Boží jméno, ale nikdy si nejsi jistý, co to je)

Ring Them Bells Není tu zklamání z toho, že Pán nepřichází?? Vystřízlivění eschatologického očekávání jako u prvních křesťanů?? „Ring them bells so the world will know that God is one. Oh the shepherd is asleep, where the willows weep and the mountains are filled with lost sheep. (Zazvoň jim zvony, aby svět poznal, že Bůh je jeden. Ach, pastýř usnul, tam kde vrby pláčou a hory jsou plné ztracených ovcí) Narážka na podobenství o ztracené ovcí. Jak dlouho Pane budeš ještě otálet?

What was It You Wanted? Komu je zpívaná?

Shooting Star Komu je zpívaná? Blízkost ohnivého pekelného vozu vyruší Kázání na hoře - to je poslední možnost ho uslyšet.

Series of Dreams Ohlédnutí za cestou: karty, které držíš, jsou k ničemu, nejsou-li z jiného světa. Nepřekročitelná vzdálenost mezi světy. Ale pak přeci jen: „I'd already gone the distance - Just thinking of a series of dreams“. (Už jsem ušel tu vzdálenost, abych mohl myslet na řady snů)

Death Is Not the End

Standing in the Doorway Milost Boží musí být blízko.

Not Dark Yet I've still got the scars that the Son didn't heal (pořád mám jizvy, které Syn nevyléčil) - nebo je tam „sun“ (slunce)?? - dylanovská dvojznačnost, kterou neřeší žádný autorizovaný text. Ještě není tma, ale už se stmívá - opak novozákonního „Noc pokročila, den je blízko“. Velmi osobní.

Highlands Rozhovor v Bostonské hospodě mezi BD a servírkou: uhádla, kdo je (malíř) a chce po něm portrét, BD se vykrucuje, nechce tvořit na zakázku, vymlouvá se a nakonec maluje - ona to ale odmítne s tím, že se jí to nepodobá. Tohle není realita, tohle nejsem já! Ale ano, je to tak! To si děláte srandu! Kéž by tomu tak bylo! Ale takhle to je, takhle to vidím a když to po mně chcete, nečekejte potvrzení svého zraku. Zase ta neuchopitelnost a nezobrazitelnost: „The party's over and there's less and less to say, I got new eyes, everything looks far away.“ (Večírek je u konce a je pořád míň a míň co říct, mám nové oči, všechno vypadá hrozně vzdálené)

Dohromady poskládal pro daňkovické setkání Michal Plzák, který si nečiní nároky na objektivnost řečeného. Snad jen, že si těchto souvislostí třeba ještě každý nevšiml.

Abych svou průvodní nevážností neuvrhl na Sluníčko stín podezření, že jde o pochybný spolek bláznů, jimž nic není svaté, uvádím zde ukázkou z projektu veskrze seriózního (což ovšem nic nemění na tom, že jsme se s ním nikde nechytali).

Dyl^Da_nys 99

14.-16.5.1999

Setkání věnované osobnosti a tvorbě Boba Dylana

Tradice projektu

Projekt navazuje na akce připravované Klubem Sluníčko-Unijazz Nové Město na Moravě (festival Otevřeno, Daňkovičky bigbít, Rockový bál, ...) v posledních deseti letech. Jeho přímým předchůdcem bylo víkendové setkání hudebníků, publicistů a přátel hudby s názvem Beggars Banquet, které se uskutečnilo na jaře roku 1994 a bylo věnováno skupině Rolling Stones.

V roce 1995 na tuto akci navázaly Dylan Days (Dyl^Da_nys), setkání, jehož ústředním tématem se stala tvorba a osobnost Boba Dylana jakožto člověka, který zásadním způsobem ovlivnil vývoj moderní hudby („naučil rock'n'roll myslet“) i mnoho lidí a to nejen z generace 60. let. Součástí programu jsou přednášky, rozhovory, prezentace zajímavých nahrávek a videodokumentů a v neposlední řadě také koncert Dylanem ovlivněných hudebníků a skupin (např. Vladimír Merta, Ivan Hlas, Oboroh, Traband, Plechovka a další). Každý ročník Dyl^Da_nys je věnován určitému tématu - Dylanovy kořeny (1995), Rolling Thunder Revue (1996), Tarantule (1997), coververze (1998). Letošní téma zní "Dylan & Faith" a mělo by postihnout Dylanův vztah k víře a náboženství se zvláštním zřetelem k tzv. „born again“ období v letech 1978-82.

Setkání probíhá ve vesnickém kulturním domě v Daňkovicích u Sněžného (okres Žďár nad Sázavou), který skýtá klidné a příjemné prostředí, ideální pro tento druh programu. Účastní se jej 60-100 zájemců, z nichž zhruba polovina není z regionu a sjíždí se z celé republiky.

Cíl a obsah projektu

Cílem projektu je vytvoření prostoru pro setkávání lidí, které zajímá osobnost, hudební i společenský přínos a myšlenkový potenciál Boba Dylana, hudba a atmosféra 60. let, kořeny americké písničkářské tradice a náročnější větve moderní populární hudby vůbec; lidí, kteří se chtějí podělit o své poznatky a názory a kteří hudbu nejen rádi poslouchají, ale zajímají je také souvislosti.

Obsahem projektu je sumarizace a náhled různých etap a aspektů Dylanovy tvorby, což je realizováno především přednáškami, diskusemi a videoprojekcemi. K projektu přispívají známí hudební publicisté a hudebníci, např. Jiří Černý, Vladimír Merta a Jan Sobotka. Od minulého roku se Dyl^Da_nys účastní i organizátoři podobného setkání v rakouském Plankensteinu.

No není to k popukání? Takový krásný projektík a dočista na ... A to tam bylo ještě spousta názorných příkladů, jak Sluníčku přiložit pod kotel. A obrázky. A

Jo, jo, takový krásný projektík. I Robert si v něm zamlada tak rád čítával:

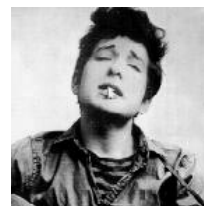

bringing it all

alias

Berem fšecko

Tohle je místo pro to, co kdo dodá, tedy tak říkajíc stěžejní prostor. Zatím toho, pravda, není nejvíce, ale příště (bude-li jaké) už to jistě bude úplně jinak. Tak prohrábněte své šuplíky a zaprašena zákoutí hard disků a piště, Štětínáčové, piště.

Časopisy věnované Bobu Dylanovi (Zdeňka Rachůnková)

V **Anglii** vychází v současné době dva časopisy – řadu let časopis *Isis* a nově *The Bridge*, který je jakýmsi nástupcem časopisu *The Telegraph*, který zanikl po smrti J. Bauldieho.

Isis je dvouměsíčník přinášející zejména aktuální informace v rubrice *The Wicked Messenger* – týkají se všech možných současných vystoupení Dylana, programu jeho turné, interview s ním stejně jako, co nového vychází a vyjde za knihy a CD. Najde se tu občas interview s některým z bývalých Dylanových spoluhráčů, autorem článků bývá často hlavní redaktor *Derek Barker*. Pravidelnými rubrikami jsou: přehled bootlegů od *Crazy Joe*, *Magnetic Movements*, to je přehled nových audio a video nahrávek (bohužel jsem zatím nepochopila, kde je možné je získat), přehled nejnovějších zpráv a článků o Dylanovi v časopisech kdekoliv ve světě s jejich stručnou charakteristikou nebo úryvkem, výběr z mailové pošty s informacemi od fanoušků o zážitcích z Dylanových koncertů apod. Nechybí ani inzertní rubrika (*For sale – Wanted – Trade*) a v každém čísle je i nabídka knih z *My Back Pages*. Ve srovnání s ostatními časopisy je rozhodně nejaktuálnější, nejlacinější, i když nejméně výpravný – fotek moc nemá, i když jejich dvorním fotografem je známý *John Hume*. Každé číslo má přes 50 stran velkého formátu (A4). Navíc vychází ještě *Newsletter* - 5krát za rok vždycky v měsíci, kdy nevychází *Isis*, ten už neodebírám, takže o něm nic nevím, ale představuju si ho jako stručný bulletin s nejčerstvějšími informacemi. Roční předplatné *Isisu* je s poštovním pro nás 17 liber, včetně *Newsletteru* 22 liber (přes Dovozy tisku to vychází na 1800 Kč ročně). Informace o časopise jsou dostupné také na Internetu na adrese: <http://www.interferenza.com/bcs/isis.htm>. I tam je celá řada zajímavých informací včetně některých článků, které vychází tištěné, ale rozhodně to nemůže časopis nahradit. O jejich internetové stránce snad někdy příště.

Druhým anglickým časopisem je **The Bridge**, který vychází pouze třikrát za rok – v zimě, na jaře a v létě. První číslo vyšlo v létě 1998 a svou úpravou i obsahem navazuje na *The Telegraph*. Takže obsahuje rozsáhlé články o Dylanovi, rozhovory s jeho spoluhráči, hodnotící studie o starších albech, recenze knih, přehledy Dylanových turné apod. Uveřejnili i dokončení podrobného přehledu všech nahrávacích *sessions* od *Michaela Krogsgaarda*. Letošní zatím poslední číslo z léta přineslo např. rozhovor s *Fredem Tackettem*, který hrál s Dylanem v období 1979-81, článek o Dylanovi ve spojení se skupinou *The Dead*, reflexe alba *Time Out Of Mind* od *Martina Beeka*. Časopis je vzhledově krásný, 120 stran formátu A5 na křídovém papíře se spoustou fotek. Roční předplatné je 24 liber (přes Dovozy tisku to vychází na 2100 Kč). I tento časopis má svou internetovou stránku, kde si lze některé články přečíst – <http://users.powernet.co.uk/barrett>. Kromě toho tu vzdávají hold i časopisu *The Telegraph* (označují ho za nejlepší časopis na světě), jsou zde k vidění obálky všech padesáti sedmi čísel i s obsahem každého čísla, některé články i v plném znění.

V **USA** vydává *Rolling Tomes Inc.* třikrát ročně **On the Tracks**. Obsah je vždy rozdělený do 3 částí: *Interviews – Features – The Usual*. Tedy rozhovory, velké články a různé zajímavosti,

recenze, aktuální informace apod. Přestože se od The Bridge charakterem uveřejňovaných článků moc neliší, připadá mi zajímavější. V posledních číslech se objevil např. článek o vlivu knihy *Hasidism and Modern Man* od Martina Bubera na Dylana, rozhovor s Dylanovým klávesovým hráčem Oldhamem, s Davidem Mansfieldem známým z období Rolling Thunder Revue, s Rickem Dankem, Norou Guthrie. Bývají i rozhovory o dávných rozhovorech s Dylanem, např. s Paulem Zollo ze SongTalk nebo s autory knih o Dylanovi, např. se Stevem Matteo; „historické“ rozhovory s Dylanem. Autory článků bývají známí dylanologové jako Stephen Scobie, Paul Williams aj., jedno číslo bylo věnováno Dylanovi ve filmu. Dozvědět se tu lze ale taky (z rozhovoru se starou paní Dylanovou), co dělá které z Dylanových dětí a kolik má od kterého z nich Dylan vnoučat, nebo co mladý Bob rád jedl. Celkem vyšlo zatím 17 osmapadesátistránkových čísel formátu A4 docela exkluzivně vybavených (hezka grafická úprava, křídový papír, hodně fotek, některé docela neznámé). Jako čtvrté číslo za rok vychází tzv. Annual Collector's Issue, to obsahuje přehled všeho, co si lze u Rolling Tomes objednat – knihy, časopisy, CD, vinylové desky, trička, plakáty atd. vše týkající se Dylana nebo s ním alespoň trochu související (např. knihy či čísla časopisů, kde je o něm jenom zmínka). Ale vše pouze oficiální, žádné bootlegy. Tzv. Sales Lists bývají někdy i v jednotlivých číslech. Jenom pro zajímavost – bylo možné si u nich jako velkou raritu zakoupit LP vydané u nás v r. 1968 - za neuvěřitelných 350 USD. Ceny nabízeného totiž nevychází ze skutečné ceny, ale řídí se sběratelskou hodnotou. Kromě toho základního časopisu vychází 12krát ročně Newsletter Series of Dream, ten neznám, tak jen vycházím z informativní anotace – má obsahovat aktuální informace zejména k probíhajícím turné, programy koncertů apod. Roční předplatné časopisu je 25 USD (přes Dovozy tisku to dělá 2000 Kč), s Newsletterem 40 USD.

V **Rakousku** ještě vychází časopis **Parking Metter**, ten neznám (vydává jej Robert Köhler, pořadatel setkání na *Plankensteinu a starý známý z Daňkovic*, ale taky jsem ten časopis v ruce neměl – pozn. TL). Můžu pouze odkázat na internetovou adresu <http://members.eunet.at/meter>. Na ní jsou (v němčině) aktuální informace o Dylanovi i některé celé články z tištěného časopisu. Lze tam také najít zajímavé informace „Mikrokosmos Dylan“ - abecedně seřazená různá témata a k nim odkazy na internetové adresy nebo knihy, ve kterých se o nich lze něco dočíst.

Vzpomínáte? Někdy začátkem devadesátých let se na českém trhu objevily knihy slovenského nakladatelství Champagne Avantgarde s podtitulem „**jejich vlastními slovy**“. Doors, Beatles, Queen, Rolling Stones, Warhol, Rotten, Zappa, Guns N'Roses a Jagger ještě stihli vyjít, Bob Dylan už ne. Nicméně publikace z této řady od Chrise Williamse (původně vydáno u Omnibus Press) byla přeložena. Zde jsou první dvě kapitoly (někdy příště třeba pokračování):

ÚVOD

Bob Dylan si slova příliš nevybírá. A nepotrpí si na pitomce.

A přece nebyla slova žádného ze zpěváků tak studována, analyzována, vykládána a diskutována, jako slova tohoto *song and dance mana*, jehož vliv na rock byl tak pronikavý, jako snad nic podobného ve druhé polovině dvacátého století.

Byl označován za mluvčího své generace a milionům lidí může jeho hudba připomenout zážitek dospívání v šedesátých letech. Písňe, které napsal v šedesátých letech, byly souběžné s celkovým zaměřením hnutí mládeže; počínaje folkovým revivalem Greenwich Village, přes protest proti válce ve Vietnamu a dalším ohavnostem, experimenty s drogami, okouzlení životem na venkově, až k náboženské konverzi a následné deziluzi.

Přestože desky vydává od roku 1961, poskytoval překvapivě málo interview. V prvním rozkvětu své kariéry přestál několik tiskových konferencí, ale jeho odpovědi byly často jen vytáčkami před hloupými, nechápavými novináři z běžných médií, jejichž porozumění Dylanově povaze a dílu bylo minimální. Po motocyklové havárii v roce 1966 přestal na 18 měsíců komunikovat a mezi lety 1969 a 1975 poskytl pouze jediný rozsáhlejší rozhovor. Občas přicházela období, kdy Dylan naopak mluvil hodně, zvláště v nedávných letech, když se chvílemi jeho zatrpklá povaha zdála s

přibývajícimi léty vyrovnanější. Jsou tedy v jeho kariéře období, z nichž známe jeho názory velmi detailně, a jiná, z nichž toho víme jen málo.

I tehdy, když Dylan rozhovory poskytoval, narážíme na problémy. Jako prosazující se folkový zpěvák, žádostivý udělat si jméno, si vymýšlel historiky o svém raném mládí. U rockových hvězd s bujnou fantazií to není nic nového, ale Dylan byl jistě mezi prvními, kdo romantizovali svoji minulost ve snaze vytvořit mýtus, který považovali za přijatelnější než přízemní skutečnost. Později reagoval na pitomost některých novinářů tím, že zodpovídal jejich otázky řetězcí surrealistických a často velmi humorných obrazů. Mnohé z nich, jsou-li vytrženy ze souvislostí, dávají pramalý smysl.

Citáty zde sebrané byly vybrány z novin a časopisů a přepsány z vzácných pásků televizních a rozhlasových interview a talk shows. Zahrnují 30 let a poskytují cenný pohled na názory, myšlenky, duchaplnost a humor, z nichž je utvářen Dylan-člověk právě tak jako Dylan-písničkář a interpret.

RANÁ LÉTA

Nikdy jsem nehodlal být něčím jiným, nikdy. Hrál jsem od dvanácti a jediné, co jsem chtěl dělat, bylo hrát na kytaru. (New York, 1985)

Vždycky jsem chtěl být kytarista a zpěvák. Už když mi bylo deset, jedenáct nebo dvanáct, to bylo jediné, co mě zajímalo. Byla to jediná věc z toho, co jsem dělal, která něco skutečně znamenala.

'Henrietta' byla první rock'n'rollová deska, kterou jsem slyšel. Před tím jsem hodně poslouchal Hanka Williamse. Před tím Johnnyho Raye. To byl, myslím, první zpěvák, do jehož hlasu a stylu jsem se dočista zamiloval. Na způsobu, jakým zpíval 'When Your Sweetheart Sends A Letter'..., bylo něco, co mě naprosto dostalo. Miloval jsem jeho styl, taky jsem se chtěl oblékat jako on, i když to bylo opravdu brzy. Narazil jsem na něj ve výtahu v Sydney v Austrálii koncem '78 a řekl jsem mu, jak na mě v mládí zapůsobil... Ještě mám pár jeho desek. (New York, 1985)

Víte, tam, odkud pocházím, jsem slyšel jen country Hanka Williamse, Hanka Snowa, Hanka Paynea. (New York, 1980)

Zpívat jsem začal... když mi bylo asi deset - deset nebo jedenáct - a začal jsem s country and western - s věcmi typu Hanka Williamse, Leftyho Frizzella. (Los Angeles, 1966)

Město nemělo rabína a přišel čas mého bar micva. Najednou se za podivných okolností jen asi na rok rabín objevil. On a jeho žena vystoupili z autobusu uprostřed zimy. Ukázal se právě včas, aby mě naučil potřebné věci. Byl to starý člověk z Brooklynu s bílou bradou a oblečený v černém klobouku a černých šatech. Strčili ho do poschodí nad kavárnou, která byla vyhlášeným místním podnikem. Byla to rock'n'rollová kavárna, kolem které jsem se taky potloukal. Chodíval jsem se tam učit tyhle věci, buď po škole, nebo po večeri. Když jsem se u něj asi tak hodinu učil, sešel jsem dolů a zatancoval si boogie. (New York 1985)

Odešel jsem odtud, odkud pocházím, protože tam nic nebylo... Když jsem odcházel, věděl jsem jedno. Musel jsem pryč, a už se nevracet. Všemi smysly jsem cítil, že musí existovat něco víc než filmy Walta Disneye. (New York, 1965)

Nejsem jediný, kdo odešel a vydal se na cesty... všichni odtud utekli. Vlastně opravdu nevím o nikom, kdo by tam zůstal. (New York, 1965)

Minneapolis bylo první velké město, kde jsem žil, chcete-li tomu tak říkat. Přišel jsem z divočiny a zcela přirozeně jsem propadl beatnické scéně, bohémě, be-bopovému davu, bylo to všechno dost propojené... byl to Jack Kerouac, Ginsberg, Corso, Ferlinghetti... Přišel jsem k tomu až ke konci a bylo to kouzelné. (New York, 1978)

Tam v Minneapolisu jsem trefil na nový druh lidí. Chodil jsem za novými kamarády a po večírcích a měl jsem hlavu plnou nových věcí... Vžil jsem se do toho, co jsem dělal, a viděl se, jak romanticky bourám všechny svazky se vším stávajícím řádem, i když jsem nikdy nebyl tím řádem

nijak akceptován... to, co podle mne souviselo se studentským spolkem, pro mě představovalo celý stávající řád. (New York, 1963)

V té době jsem zpíval věci jako 'Ruby Lee' od Sunny Mountain Boys a 'Jack O'Diamonds' od Odetty, protože moje dřívější rock'n'rollové zázemí bylo jakýmsi nevědomým křížením dvou stylů. To mne odlišovalo od takových těch typických folkových zpěváků, což byli buď puristé lidových písní, nebo zpěváci z koncertních síní, kteří zpívali lidové písničky jaksi náhodou.

Hrál jsem sám jen s kytarou a harmonikou nebo v duu se Spider Johnem Koernerem, který hrál většinou balady a blues ve stylu Joshe Whitea. Znal víc písniček než já. 'Whoa Boys Can't Ya Line', 'M, John Hardy', 'Golden Vanity', ty všechny jsem se naučil od něho. Zněli jsme skvěle, ne nepodobně The Delmore Brothers. Vždycky mi připadá, že můj hlas zní lepší, když zpívám druhý hlas. V New Yorku jsem tu a tam dělal s Markem Spoelstrou a později s Jimem Kweskinem. Jim a já jsme zněli dost podobně jako Cisco a Woody! (New York, 1985)

První, co mě přivedlo k folkovému zpívání, byla Odetta. Slyšel jsem v obchodě s deskami její desku; tehdy jste si mohli desky poslechnout v obchodě. To bylo asi v roce 1958 nebo tak nějak. Okamžitě jsem se na místě sebral a šel vyměnit svou elektrickou kytaru a zesilovač za akustickou kytaru, Gibsona s plochou deskou... Každopádně, od Odetty jsem přešel k Harrymu Belafontemu, Kingston Triu, postupoval jsem a odhaloval kousek po kousku. Nakonec jsem nedělal nic než písničky Carter Family a Jesse Fullera. (Malibu, 1978)

Naučil jsem se, co jsem jen mohl, a vyčerpал všechny možnosti... Když jsem dorazil do Minneapolisu, vypadalo to jako velkoměsto nebo velké město. Když jsem odjížděl, byl to jen takový Zapadákov. (New York, 1985)

Rodina

Když jsem byl mladý, můj život byl soustředěn na rodinu. Byli jsme pořád pohromadě. Kolem nás nebylo moc Židů. (Malibu, 1978)

Můj dědeček přišel ve dvacátých letech z Ruska. Byl to podomní obchodník a šil boty... Můj otec byl velice činorodý člověk, ale byl velmi časně postižen obrnou. Nemoc udělala konec všem jeho snům... když jsme se přestěhovali ze severu země, dva z jeho bratrů, kteří byli elektromontéři, si otevřeli obchod a vzali ho k sobě, aby se o to staral. (Malibu, 1978)

Moje rodina se usadila v Hibbingu myslím někdy kolem roku 1946 nebo 1947. Můj otec dostal obrnu, když jsem byl velmi malý. Byla to velká epidemie. Ztratil práci v Duluthu a přestěhovali jsme se do Rudné oblasti a usadili se tu s babičkou Florence a dědečkem, který byl tehdy ještě naživu. (New York, 1978)

Talkin' New York

Věděl jsem, že se musím dostat do New Yorku... Snil jsem o tom celá dlouhá léta. (New York, 1985)

Zkrátka jsem jednou ráno vstal a odjel. Strávil jsem příliš dlouhou dobu přemýšlením o tom a už jsem o tom nemohl dál jen přemýšlet. Sníh nesníh, můj čas odejít nadešel. Nadělal jsem si pár kamarádů a myslím taky pár nepřátel, ale teď jsem všechny své možnosti vyčerpал. Všechno to opravdu zastaralo pěkně rychle. S vírou ve slitování světa jsem stál za sněhové bouře na silnici a směřoval na Východ, neměl jsem nic než kufr a kytaru. To byl celý můj svět. Víte, můj první stop byl nějaký staroch v kraksně, tak trochu typ jako Bela Lugosi, který mě vzal do Wisconsinu. Ze všech stopů, co jsem kdy chytil, to byl jediný, který mi utkvěl v paměti. Tehdy lidé hodně stopovali.

Bylo to naprosto přirozené. Dneska bych to nedělal. Lidé nejsou tak přátelští a na silnicích je příliš mnoho drog. (New York, 1985)

New York, to byl sen... Byl to sen o kosmopolitním bohatství ducha. Pro mne to bylo to nejlepší místo, kde se učít a setkat se s jinými lidmi, kteří byli na podobných cestách... Tehdy nebyly žádné tlaky... víte, myslím tím, že lidi kolem muziky byli jako parta česáčů bavlny. Zahlédnou vás u silnice, ale serou na vás. Zkrátka to nebylo tak důležité. A Washington Square bylo místo, kde se lidé, které jste znali nebo potkali, scházeli každou neděli, a to byl hotový svět muziky... Mohlo tam být patnáct jugbandů, pět bluegrassových kapel a mizerný starý string band, dvacet irských konfедераční skupin, kapela ze Southern Mountain, lidoví zpěváci všech druhů a barev zpívající pracovní písně Johna Henryho... Bonga, conga, saxofonisté, bubeníci všech národů a národností. Básníci, kteří řečnili a bouřili z pomníků. Víte, tyhle věci se už nebudou opakovat. Ale tehdy to bylo to, co zrovna frčelo. Byly toho plné ulice. Kavárny byly otevřené celou noc. Byla to evropská záležitost, která se nikdy pořádně nerozjela. Nikdy to vlastně nebyla součást této země. Takový byl New York, když jsem tam přišel... Masmédia to zničila. Změnilo se to v jednu velkou karnevalovou atrakci. Tohle jsem cítil a z toho jsem vyšel, když všechno začalo. Atmosféra se z tvůrčí a izolované změnila v takovou, ve které je pozornost více upřena na show. (Los Angeles, 1978)

Bývala tam jídelna, kam jsme vždycky chodili a trochu se zdrželi... chodívala tam celá parta zpěváků. Mohli jste tam zůstat celý den a otevřeno bylo celou noc. Tehdy se hodně žilo po restauracích. Ty dneska už tak domácky nepůsobí. (New York, 1985)

Tam, odkud jsem přišel, bývalo vždycky hodně sněhu, takže na to jsem byl zvyklý, ale přijít do New Yorku, to bylo jako dostat se na Měsíc. Víte, to jste si jen tak nesedli do letadla a neletěli. New York! Ed Sullivan, New York Yankees, Broadway, Harlem... zrovna jako byste mluvili o Číně. Bylo to jakési místo, kam se moc lidí nedostalo, a kdo se tam dostal, ten už se nikdy nevrátil. (New York, 1978)

Nejhorší období mého života přišlo, když jsem se snažil najít něco z minulosti. Jako když jsem se podruhé vrátil do New Yorku. Nevěděl jsem, co dělat. Všechno se změnilo. (Los Angeles, 1989)

Idoly & hrdinové

Všechna hudba, kterou jsem slyšel, než jsem opustil Minnesotu, byla... neslyšel jsem žádnou lidovou muziku... slyšel jsem jen country and western, rock and roll a polky.

Koho jste zvláště obdivoval? Třeba z té country and western?

Skoro všechny... Leftyho Frizella... všechny tyhle lidi.

A z rock and rollu?

Všechny, kteří tehdy byli po ruce. Elvise Presleyho, Carla Perkinse, Gene Vincenta, Buddyho Hollyho, Jerryho Lee Lewise.

A co potom přibýlo z folkové oblasti?

No, pak jsem došel ke zjištění, že máte-li něco dokázat, musíte hrát sami, rozumíte. Objevil jsem folkovou muziku, kde lidé skutečně hráli sami. Nejdříve to začalo Odettou... ne, začalo to Harrym Belafontem, a hned potom jste zjistili, že on není zrovna to pravé.

Proč?

No, okamžitě zjistíte, že nemáte tolik času u toho vysedávat a taky že Harry Belafonte nezná zas až tak moc písniček. A pak Odetta; a těmi všemi stádii jste prošli, až jste konečně dorazili k Woody Guthriemu, který zněl dost zvláště a zjevně vypadal jako vy, alespoň do určité míry, a já prošel

všemi písničkami Woodyho Guthrieho a potom lidovou hudbou, kterou jsem už trochu poslouchal... a to všechno jsem poslouchal.

A po Guthriem, byl tu ještě někdo významnější?

Ne, skutečně ne. Woody Guthrie neovlivnil to, co dělám teď. Neměl moc co dělat s posledními dvěma deskami. Neměl vlastně skutečně žádný vliv na poslední dvě alba. Všechn ten vliv byl na první desce, druhé desce, třetí desce, na čtvrté se už tak nějak trochu omrzela. Když říkám vliv, myslím tím naprostý vliv. Myslím tím jak psaní, tak zpívání, rozumíte. Myslím tím jeho vliv v jeho způsobu řeči, jeho vliv v aktualitách, o kterých píše. Jeho vliv spočívá v jeho frázování a podobných věcech. (New York, 1965)

Nejvíce inspirujícím typem umělce byl pro mne vždycky někdo jako Jimmie Rodgers, někdo, kdo to dokázal dělat sám a byl zcela původní. Kombinoval prvky soundu blues a hillbilly dříve, než na to kdokoliv jiný pomyslel. Nahrával ve stejné době jako Blind Willie McTell, ale nebyl to jen další bílý kluk zpívající černošsky. Bylo to jeho obrovskou genialitou a byl první... zpíval naříkavým hlasem a stylem a všechny je přežil. (New York, 1985)

Měl jsem to štěstí, že jsem v tom klubu, kde jsem dělal, potkal Lonnieho Johnsona, a musím říct, že mě ohromně ovlivnil. Můžete to slyšet na první desce (na druhé - pozn. překl.), myslím 'Corina, Corina'... to je hodně Lonnie Johnson. Pozoroval jsem ho a on mi občas dovolil, abych si s ním zahrál. (New York, 1978)

Byl jsem pěkně fanatický v tom, co jsem chtěl dělat, takže když jsem se naučil asi dvě stě Woodyho písniček, jel jsem se na něj podívat a čekal jen na pravou chvíli, abych ho navštívil v nemocnici v Morristownu v New Jersey. Přijel jsem autobusem z New Yorku, sedl si k němu a zpíval jeho písničky. (New York, 1984)

Mým největším idolem na pódiu i mimo něj, byl myslím Charlie Chaplin, kterého jsem měl pořád v hlavě. (New York, 1962)

Za hrdinu považuju někoho, kdo chápe stupeň odpovědnosti, která přichází s jeho svobodou, někoho, kdo se nebojí skočit před nákladní vlak, aby zachránil život své milované; získat davy se svou kytarou, to je asi ta nehrdinštější věc, jakou mohu udělat. Zahrát píseň, aby utišila krále, no, to se každému nepodaří. (New York, 1985)

Koho obdivujete?

Koho dneska obdivovat? Některého z vůdců tohoto světa? Koho? Možná bych si ale vzpomněl na dost lidí, které obdivuju. Třeba na toho člověka, co pracuje u benzinové pumpy v LA - takový stařík. Tohohle chlapíka opravdu obdivuju.

Co udělal?

Co udělal? Jednou mi pomohl seřadit karburátor. (Toronto, 1986)

Mění jméno na Bob Dylan

Nestvořil jsem Boba Dylana, Bob Dylan tu byl vždycky... vždycky. Už když jsem byl dítě, byl tu Bob Dylan... někdy vaši rodiče ani nevědí, kdo jste. (Los Angeles, 1978)

Potřeboval jsem rychle jméno a vybral jsem si tohle. Zrovna mě tak napadlo, jak jsem tam stál... Vůbec nešlo o Dylana Thomase, prostě to tak přišlo. Samozřejmě jsem o Dylanu Thomasovi věděl, ale jeho jméno jsem si nevybral nějak záměrně. (New York, 1968)

Udělal jsem pro Dylana Thomase víc, než on kdy udělal pro mne. (New York, 1966)

All I see

alias

Vidět Dylana a zůstat naživu

Jó, tenkrát v Linci v devětadevadesátém, pamatujete?

Dylan v Linci aneb cesta tam a zase zpátky

Váhal jsem, těžce jsem váhal, ale jak říká Honza Sobotka, starý pán už by taky mohl mít toho kodrcání po světě dost a definitivně to zabalit, takže jsem šáhl na rodinné devizové rezervy. Do Třebíče, místa srazu, jsem dorazil přesně v nejzazší chvíli domluveného odjezdu, odstavil auto v zákazu zastavení, ale než stačili dorazit opodál botičkující černooděnci, už na mě mával Leoš Penčák, takže stačilo jen přeparkovat a přisednout k jeho dívce Lence a k Martinovi Zušťákovi, jehož laskavostí a vozem jsme se dopravovali, a už jsme razili směr Horní Rakousy. Sluníčko peklo a začal jsem litovat, že jsem nezvolil jižnější oděni. V Budějicích před nádražím jsme vyzvedli Honzu Sobotku a krajem s nejvyšším výskytem stopařek a trpaslíků na kilometr silnice (člověk už si chvílema připadal jak v masně) se blížili ku hranicím, které by již neměly rozdělovat. Na první pohled se mnohé rozdílily setřely, ale zvláště při návratu člověku padnou do očí mnohá specifika naší dark side of the world (a zdaleka se to netýká jen početnosti stopařek a erotických bufetů). Úderem páté hodiny jsme byli v Linci, přešli Dunaj, projeli tunelem a prokličkovali k městské sportovní hale. Na ní pvlávaly zbytky plakátů, první, které jsme zahlédli. Na parkovišti pár aut, jen vzadu přistavené kamiony naznačovaly, co se tu má dít za tři hodiny. U zamčeného vchodu a pustých pokladen postával a posedával hrozen lidí, otázka č. 1: budou lístky? Nejsme jediní, kdo se takto – i česky – ptá, ale jak později zjišťujeme, většina čekajících už vstupenky má a chce jen urvat co nejvýhodnější místo. Zevnitř se začínají ozývat zvuky zkoušející kapely a Honza zjišťuje, že vyprodáno snad není a zbytek lístků by měl být k mání hodinu před začátkem. Obloha temní a hard rain's beginning to fall, přestávám litovat, že jsem nezvolil jižnější oděni. Ozývá se vzdálené hřmění a tak hledáme shelter from the storm ve vstupních prostorách haly, kterou už konečně otevřeli. Pořadatelé jsou prudiči jako (s výjimkou Daňkovic) všude na světě, takže nás coby nemajitele vstupenek vykážou opět ven. Objevují se cedulky Suche karten a nervozita narůstá, nekodrcali jsme se nakonec nadarmo? Martinovi se daří od někoho odkoupit přebytečný lístek a mizí vevnitř, takže jsme navíc bez řidiče. Ve čtvrt na sedm se v kasách rozsvítí a skupinou lidí zvící již téměř davu to zahučí. O půl se otevře okénko, ale ouha – lístky prodávají jen proti objednávkovým listům. Nakonec však přece jen dojde i na nás. Skrzevá ochranku se dereme dovnitř a už stojíme tváří v tvář prázdné hale. Plocha je zaplněna pospojovanými židlemi, honem tam, pátou řadu, na dosah od pódia, to bych tedy opravdu nečekal. Naše obavy z vyprodanosti se mění v nejistotu, zda prostor nezůstane nezaplněn a tato skutečnost se neodrazí na mistrově náladě, potažmo na úrovni koncertu. Obhlídka pódia s vyrovnanými řadami kytar a dalších nástrojů přitom slibuje delikátní zážitky. Dvacet minut před osmou začínají dovnitř proudit davy a ve chvíli plánovaného začátku už je plný dům. Z repráků jemně ševlí klavírní klasika, sporadicky se ozývá potlesk. První zvonění. Tak to už se asi Bobeš chystá v hotelu k odchodu, říkáme si. Při třetím zvonění atmosféra houstne, bušení rukou protínají výkřiky, jestlipak neuvázl v dopravní zácpě? Akademická čtvrt hodinka se protahuje na dvojnásobek, ale úderem půl deváté světla hasnou a za blikání stroboskopů vchází sám velký Robert se svým doprovodem. Nechá si podat španělku, beze slova hrábne do strun a už to mastí. První kousek nikdo nezná, marně se po koncertě dohadujeme, co to mohlo být. Kapela šlape jak ty holky z pohraničí, kontrabas, mandolína, kotlíkáři by mohli být nadšení, i bubeník je zatím velmi decentní. Po sloce či

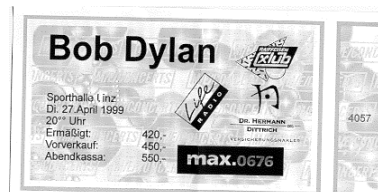
dvou následuje vždy mezihra a Dylan se pouští do něčeho na způsob sólování, případně odpovídaček s kytaristou s vizáží Sama Houstona Andrewa III. z obalu Cheap Thrills. Je vidět, že ho hraní na kytaru evidentně baví. A vůbec se zdá být v neskutečné pohodě – občas náznaky kytaristických póz, sem tam i něco podobného úsměvu probleskne. Pravda, když na něj po první písničke zamířil bodový reflektor, vedle Mexikem šmrnutého basisty je opravdu za bledou tvář a potkat ho někde v bufetu, nechám mu nedojezený párek i zbytek piva, ale každým tónem mládne, koulí očima, šklebí se a hlavně zpívá. Opravdu, některé reklamní slogany nelžou, nikdo nezpívá jako Dylan a dylanovky už vůbec ne. A jeho věrní mu všechno sežerou, dává si opravdu záležet, aby se v těch několika notoricky profláknutých kouscích ani náznakem nepřiblížil původním všeobecně známým melodiím nebo typickému frázování, ještě tak druhé hlasy doprovázečů dají někdy vzpomenout na staré dobré časy, co se neustále mění. Foukačky se dočkáme jen na začátku, ale jinak nemá koncert chybu. Všechno z první ruky jako někde v Malostranské besedě, vyloženě klubové prostředí, když si člověk odmyslí těch pět tisíc lidí za zády. Zhruba po hodině nastává na chvíli tma, nabíhají mechanici jako v depu Grand Prix, jen místo gum se mění nástroje. Spotřeba elektřiny v Linci o něco stoupá a už se hrnou novinky z Time Out Of Mind střídané coververzemi klasických dylanovek, poznatelných jen podle textu a některých vyhrávek. Co všechno zaznělo si úplně dopodrobna nevybavím, kupte si Rock & Pop, Honza si dělal poznámky. Zvuk postupně sílí, tohle by už asi kamarádi táborových ohňů nestrávili, rozpalují to místy až do běla a když jsou všichni nejvíc rozpumpovaní – odchod ze scény. To přece nemůže být konec! A taky že není, ale trvá to hodnou chvíli, než technici doladí nástroje. Hala burácí a pánové se vrací, aby zahudlali vo tej dálnici, co na ní všichni dříve nebo později skončíme. Ale oni ještě nekončí, prkna vymění za lubovky a už nás unáší vítr do krajin odpovědí. Když hrávali Stouni Not Fade Away, dumlal jsem ještě Sunar z flašky, ale těžko to mohl být větší nářez než závěrečný přídavek. A to už je opravdu konec. Tleskání, pískání, řev – nic nepomáhá. Světla se rozsvěcejí, z reproduktorů se ozývá klavírní klasika a kruh se uzavírá. Je půl jedenácté a spadla klec. Málokdy je vidět pohromadě tolik spokojených lidí. Leoš ještě cestou k autu pořídí triko s mistrovou podobiznou za třetinu toho, co za něj chtěli před koncertem (inu, arabští kramáři v Jeruzalémě taky při zjištění, že jsme Češi, svésili koutky a snažili se usmlouvat aspoň čtvrtinu původně navrhované ceny), pak nasedáme a už frčíme dálnicí na Vídeň a Znojmo. Na hranicích zjišťuju, že nemůžu najít pas. Uniformovaný spoluobčan to sice nekomentuje, ale z jeho ospalého pohledu se rázem stává pátravý. Než se stačí situace vyhrotit, Lenka objeví pas zapadlý mezi sedadly a už nic nebrání návratu k rodné hroudě. Tož tak, co dodat. Když jsem byl poprvé na Jethro Tull, nemohl jsem z toho spát, to už se asi nikdy opakovat nebude. Ale tohle byl moc a moc dobrý koncert, skoro maximum toho, co vůbec bylo možné si přát (jedině tak být o dvacet let mladší při Rolling Thunder Revue). Už lépe rozumím Gitě Zbavitelové, která recenzi východoberlínského koncertu před více jak deseti lety uzavřela výkřikem: *já chci ještě, ještě, ještě ... S poděkováním své ženě, která mě přesvědčila, že bych si to mohl k narozeninám dopřát, Jeníkovi, který mi namaloval volnou vstupenku za dylanovské zásluhy (ale ta zatracená ochranka neuměla česky), Jeronýmovi, aby nezůstal opomenut a svým soupeřníkům, bez nichž bych se nevypravil.* TL

A ještě jak to viděl Honza Sobotka v Rock & Popu 6/99

BOB DYLAN

27. 4. 1999 Linz, Sporthalle

Po osmi letech tedy opět na Dylanovi v Linci. Lístků do pětitisícové haly je dost, nejspíš proto, že Bob hraje v příštích dnech ještě ve Štýrském Hradci, Vídni, horském Ischglu (kde ho budou muset na místo konání koncertu, jehož výtěžek je určen pro obce postižené lavinami, nakonec dopravit rolbou, protože odmítne lanovku i vrtulník) a také v sousední Lublani a Mnichově. Během čekání před halou se spustí liják a hromobití, konečně se s velkým předstihem ocitáme uvnitř a spolu s tvářemi známými z Daňkovic a Plankensteinu zaujímáme velmi výhodně položené židličky. Během čekání vyhrává z beden jakási klavírní hudba zcela klasického ražení, což je mnohem příjemnější než obvyklá porce zvukařského nevkusu.

„Columbia recording artist...“ nastupuje s půlhodinovým zpožděním. Do tmy blýskající reflektory rozfázují už beztak dost bizarní Dylanovy pohyby, pak se vše rozzáří a v countryově lehkém a rockově řízném tempu se rozjíždí první část koncertu, kterou bychom - alespoň podle užitých nástrojů - asi stále ještě měli nazývat akustickou. Všichni v hale si stoupnou, jako když přijde pan učitel - a jako při státní hymně už zůstanou stát až do konce.

První číslo je svižná deadovská *Friend Of The Devil*, druhé *My Back Pages* (s úsměvy při „*I was so much older then....*“), prvními komickými výstupy během instrumentálních meziher a také první a poslední harmonikou, přivítanou poněkud přemrštěným jásotem - jako kdyby polovina haly přišla jen kvůli téhle folkařské rekvizitě. Přitom se tu děje mnoho daleko zajímavějších věcí: Bob hraje po celou první polovinu večera sóla, na rozdíl od pražských koncertů už zcela plnohodnotná. V kapele jsou hned dvě pro nás nové tváře - místo J.J. Jacksona zaujímá impozantní postava apačsky vyhlížejícího Larryho Campbella a na Watsonově židli teď sedí David Kemper, z něhož ovšem za brýlemi, bicími a pod kloboukem toho nezbyvá mnoho k vidění.

Co přesně zde mají znamenat *Masters Of War* těžko říci, ale obecenstvo si to každopádně tak či onak spojuje s nepříliš vzdáleným bojištěm. Mezi zpěvem Dylan hraje stručné bluesmanské kytarové odpovědi, proběhne také krátká přestřelka mezi jeho Gibsonem a Campbellovým Martinem. Legrace pokračují skvělými parodiemi na pohybové zvyklosti rockových kytaristů a velkopanskými gesty při potlesku - His Bobness je dnes zjevně v obzvláště dobrém rozmaru. *It's All Over Now (Baby Blue)* je uvařeno hodně natvrdo, nicméně s melodickým, bezmála mládkovským kytarovým sólem.

Navzdory všem proměnám se dají písničky okamžitě rozpoznat, zvuk kapely i Dylanův zpěv jsou srozumitelné, přehledné a drží pevně pohromadě. Vtěšina čísel se navíc promění v nezvykle smysluplný jam. Co píseň, to nový zážitek: v *Tangled Up In Blue* jedinečné rychlopalné frázování, a také spodní osvětlení, které rázem změní halu ve velmi intimní prostředí s poněkud strašidelnými stíny muzikantů. *It Ain't Me, Babe* je snad 'nejakustičtější', v dlouhém instrumentálním závěru Campbell hraje fingerpicking, Baxter opouští steelku a přechází na mandolínu, ale *Desolation Row* je ale už zase pěkně nahlas a naostro.

Pak najednou tma, není jasné zda vypadl proud nebo zda začíná přestávka - ale nic takového, přestávka se nekoná a proudu je teď ještě víc, protože Bob tu stojí se stratocasterem a Larry s jakousi masitě znějící pololubovkou (nejsme ovšem v Manchesteru 66', a tak nikoho tenhle stříh nevzrušil, ostatně vzhledem k hlučnosti předešlé části nebyl nikterak radikální).

Prvními plnoproudými kousky, v nichž konečně začíná sólovat Campbell, jsou *I Can't Wait* a *Not Dark Yet* - ta je pro mnohé diváky zjevně vrcholem koncertu (obě novinky zněly velmi podobně albovým trackům, na jejich deformace dojde nejspíš až v příštím tisíciletí). Nálada na palubě stále skvělá, zvláště ti v první linii si přijdou na své, neboť Bob na ně dělá jeden přívětivý ksicht za druhým.

Elektrifikovanou půli koncertu provází měnící se barevné pozadí, nejprve fialové, při následující *Stuck Inside Of Mobile (With The Memphis Blues Again)* zlaté. Vše je teď v pohybu: Tony, osvobozený od kontrabasů, tančí s baskytarou kolem pitvořícího se Boba, frázujícího *can thiiiiiiiiiiiiis... really beeeeeeeee... Rozpálené tempo nepoleví ani v melodické, leč úderné *She Belongs To Me* a samozřejmě už vůbec ne ve finální *Highway 61 Revisited*. Celá elektrická část proběhla jakoby jedním dechem, na jeden zátaž.*

Krátká přestávka před přídivkem je naprosto formální, ve skutečnosti začíná vlastně jakási třetí část koncertu (a to i s odlišným svícením), představující skvělou rekapitulaci: nejprve novinka *Love Sick*, pak hutná rhythm&bluesová klasika *Leopard-Skin Pill-Box Hat* s dalšími šprýmy, a nakonec pro pamětníky akustická *Blowin' In The Wind*, velmi melodická, s vícehlasem muzikantů.

Skutečným přídivkem je nakonec při už rozsvícených světlech uječená *Not Fade Away*, kterou rozdváděný band uzavírá deadovský rámeček koncertu. Linecké zastavení tohoto I'LL BE ALL SMILES TONIGHT TOUR

(jak jsem si je sám pro sebe pojmenoval podle jednoho starého kousku od A.P. Cartera) je za námi - mezi mnoha silnými dojmy nacházím i nečekaný pocit nasycenosti a v první chvíli dokonce ani nezávidím majitelům vstupenek na další koncerty. Druhý den ráno už ano.

Jan Sobotka

P.S.: Právě začínající americké turné společně s Paulem Simonem (oba umělci společně půlhodiny) má prý pokračovat na podzim v Evropě.

I try to get closer

alias

Jak se dostat dovnitř

Překládat Dylana je věc nevděčná, ale další a další lumici se vrhají do moře. Pár ukázek z toho, co zpívá Jarda Svoboda s Trabandem a Jericho (tomu první jmenovaný také vypomohl).

KNOCKIN' ON HEAVEN'S DOOR

Mámo vezmi si můj vak
Zkus unést co jsem nes já sám
Mý nebe zakryl černej mrak
Já vím ze za chvíli zaťukám

Na na na bránu nebeskou
Na na na bránu nebeskou

Mámo vezmi si můj kvér
Do země zakopej ten krám
Můj kůň už dávno ztratil směr
Já sám už za chvíli zaťukám

Na na na bránu nebeskou
Na na na bránu nebeskou

ALL ALONG THE WATCHTOWER

Nejvyšší čas vypadnout
řek šaškovi loupežník
Trochu moc zmatku na můj vkus
Podivnej místní zvyk

Boháč pije z mýho poháru
Bankéř mou krávu podojí
Nikdo nic neudělá po právu
Nikomu to za to nestojí

Šašek na to odpoví:
Hlavně neztrácej klid
Leckomu to tak připadá
že život je jen špatnej vtíp

Ale ty i já už víme svý
Nás se to vlastně netýká
Tak přestaňme si něco nalhávat
Čas utíká

Na hradním nádvoří
hlídky drží stráž
Urozené panstvo spí
i jeho ekypáž

A venku někde v dálce
psi začali řvát
Dva jezdci mizí za obzor
A vítr začal vát

QUEEN JANE APPROXIMATELY

Až ti máti vrátí všechny tvoje blahopřání
a tvůj táta tvoji sestrou poučen
zjistí jak se sama sebou nemáš slitování
zkusíš to se mnou po tom všem?

Až ti tvý květinový dámy předloží svůj účet
až vůně jejich růží vyvane ven
až tě všechny tvoje děti začnou nenávidět
zkusíš to se mnou po tom všem?

Až ti šašci kterým svěřila jsi vládu
padnou v boji nebo zajdou blahobytem
až jich budeš mít už po krk a budeš tušit zradu
zkusíš to se mnou po tom všem?

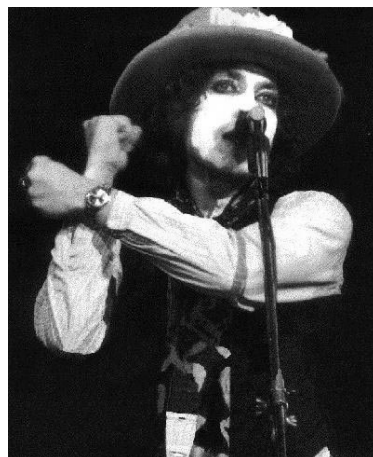
Až tví rádci ke tvým nohám vyzvrací svůj soucit
a až začnou předhánět se navzájem
aby řekli ti jak špatně mohlo by to skončit
zkusíš to se mnou po tom všem?

Až tě celá tahle banda lumpů začne nudit
a jejich svět ti bude špatným společníkem
až nebudeš mít s kým bys o tom mohla mluvit
zkusíš to se mnou po tom všem?

OH SISTER!

Sestřičko! Jdu se ve tvé náruči skrýt
Neodháněj mě od svých dveří
Není tu spočinutí, není tu klid
Život nám čas tak rychle měří

Sestřičko! Nejsm snad už dál bratr tvůj?
Už ke mně nemáš trochu úcty?

Není náš Otec stejně tvůj jako můj?
Nemluvil k nám jedněmi ústy?

Od kolébky k hrobu je nám dáno spolu jít
Pak zemřít a být vzkříšeni a navěky žít

Sestřičko! Nenech mě tu stát na schodech
Hle, já stojím a tluku na tvou bránu
Čas je jak moře, ale má i svůj břeh
Může být pozdě zítra k ránu

Are You Ready?

Už jsi hotov? Už jsi hotov?
Už jsi hotov? Už jsi hotov?

Už jsi hotov, ptá se Ježíš,
už jsi tam, co měl jsi být?
Pozná tě, až uvidí tě
nebo řekne: Vyhodit.

Už jsi hotov? Snad jsi hotov.
Jsem už hotov? Jsem už hotov?
Jsem už hotov? Jsem už hotov?

Jsem už hotov položit svůj život za bratry,
vzít svůj kříž, vylít krev?
Vzdal jsem se tomu, co si přeje Bůh
a nebo jsem stále šéf?

Jsem už hotov? Snad jsem hotov.

A až zkáza přivalí se,
nebude čas se spolu rozloučit.
Tak už ses rozhod, kudy chceš jít,
v nebi či pekle být?

Už jsi hotov? Už jsi hotov?

Máš tu nevyřízený kšefty,
je tu něco, co nemůžeš vzdát?
Myslíš i sám za sebe
nebo se se stádem dáš hnát?

Už jsi hotov? Snad jsi hotov.
Už jsi hotov?

Už jsi hotov dojit k soudu?
Už jsi hotov pro ten bleskurychlý meč?
Už jsi hotov pro Armageddon?
Už jsi hotov pro den, o němž je řeč?

Už jsi hotov?

Trouble

Trable jsou ve městě,
trablů plnej kraj,
máš svoji pacičku,
máš ten svůj talisman.
Ale jsou k ničemu,
když přijdou trable.

Trable,
trable, trable, trable,
pořád jen trable.

Trable jsou ve vodě,
trablů plnej vzduch,
jdi třeba až na druhý konec světa,
najdeš trablů puch.
Revoluce ani
lékem dobrým není na trable.

Hlad, sucho, žízeň
a duší prznění.
Persekuce, exekuce,
vláda bez omezení.
Vidíš na zdi psaní,
jako přivítání – trable.

Dej ucho na koleje,
svý ucho dej na zem.
Cítíš někdy, že jsi nezůstal sám,
i když nikdo nestojí kolkolem?
Už od počátku všeho vesmíru
člověk má jen trable.

Kluby zvadlejších srdcerváčů,
fitcentra prokletých.
Zákon síly, příroda kvílí,
dveře prásknou jak smích.
Pohlédni do věčnosti,
uvidíš je trable.

dying in the webs

alias

Co kdy kde jak na sítích a proč z toho nezešílet

Při brouzdání Interarmasilentnetem se dá spolehlivě utopit, zamotá-li se člověk do sítí pavučin. Kotvou může být vedle manželky, již po desáté laskavě nadhazující, že by třeba nebylo úplně od věci odebrat se na lože, také pohled na přibývající minuty v okénku Připojeno. Doporučuji letmo nahlédnout pro přehled, zajímavé si pak ve volných chvílích vyhrabat ze složky Historie a pak už chodit najistotěji (stejně člověk ani nestihne přečíst, co si všude možné postahuje). Pokud máte někdo svou oblíbenou stránku, napište o ní profílek. Pár tipů pro zelenáče v pistolnickém městě:

Umí česky?

<http://web.telecom.cz/slunce/dylan.htm> – informace o Dylan Days (možná se tu vyskytne i www verze tohoto plátku)

<http://www.mujiweb.cz/www/dylan> - texty a akordy (funguje jenom část)

<http://music.taxoft.cz/ascii/traband/texty/texty.htm> – překlady textů od Jardy Svobody

<http://kix.fsv.cvut.cz/~gagan/music/dylan> – odkazy domů i do světa

Odkud se rozhlédnout?

<http://www.execpc.com/~billp61/boblink.html> – Bob Links (zcela vyčerpávající odkazovník, co kdy kde po světě o BD pověsil na web & mnohé související)

<http://www.expectingrain.com> – Expecting Rain (den po dni co se kde objevilo v širokém rozsahu věcí souvisejících & koncerty, desky, texty, kdo je kdo, odkazy, ...)

<http://www.geocities.com/SunsetStrip/Studio/4909/renaldoandclara.html> – Renaldo and Clara (filmy, Rolling Thunder Revue, The Neverending Tour, ...)

<http://www.well.com/user/yudel/Dylan.html> - Tangled up in Jews (Dylan a židovství – zajímavé)

<http://www.angelfire.com/va/bobdylan/main.html> – Desolation Row

<http://www.punkhart.com/dylan/dylan.html> – Bringing It All Back Homepage

<http://angelfire.com/ca2/balladofathinman/index.html> - Ballad of a Thin Man

Koncerty

<http://www.execpc.com/~billp61/dates.html> – Bob Dates (co kdy kde s kým hrál a kam se chystá – včetně cen lístků, kapacit sálů, setlistů, recenzí, ...)

Diskografie, texty, akordy

<http://bobdylan.com/albums/index.html> – bobdylan.com (oficiální soňácká stránka: desky, texty, zvukové ukázky, ...)

<http://orad.dent.kyushu-u.ac.jp/dylan/song.html> – Eternal Circle (databáze textů)

http://www.geocities.com/temptations_page/DylGuide.html – The Annotated Bob Dylan (výklad některých termínů)

<http://www.hiwa61.com/faro/covers/index.html> - It Ain't Me, Babe - Dylan Covers

<http://homepage.interaccess.com/~jroemer/bob/tbob/index.html> – The Book of Bob (texty, rozhovory, promluvy, ...)

<http://http.tamu.edu/~bkf3938/guitar/bob.html> - Bob Dylan Music (akordy)

Bootlegy

<http://www.angelfire.com/wa/monicasdude/BOBFRAME.html> - CD Guide Frame

<http://www.dylanbase.com/ALLalbums.asp> - Dylanbase. The unofficial Bob Dylan Bootleg Database

Setkání

<http://www.keme.co.uk/~nye/meetings.htm> - Bob Dylan Meetings page

<http://www.cso.net/koehler/festival> - BOB DYLAN FESTIVAL AUSTRIA (Plankenstein)

Různé

<http://listserv.acsu.buffalo.edu/archives/hwy61-l.html> - The Bob Dylan Discussion List (kdo by si snad chtěl dopisovat)

<http://www.punkhart.com/dylan/faq.html> – na co se lidi ptají

<http://www.keme.co.uk/~nye/bobdylan.htm> - THE CAMBRIDGE BOB DYLAN SOCIETY

http://www.users.uswest.net/~zeejay/Dylan_Simon.html - Bob Dylan & Paul Simon 9-8-99 Tree

<http://www.geocities.com/Athens/Delphi/7371/churchofbob> – (taková pakárna pro zvrhlíky)

Nejen Dylanem živ je člověk

<http://grateful.dead.net> – Grateful Dead

<http://paul.simon.org> – Paul Simon

<http://www.oceanstar.com/patti> – Patti Smith

<http://www.tmtm.com/sam> – T-Bone Burnette

<http://www.si.edu/folkways/folk.htm> - Smithsonian Folkways Folk Music

echo of my footsteps

alias

Nad dopisy čtenářů

Upozornění: některé z dále uvedených ohlasů nejsou čistou fikcí. Své tipy můžete zasílat do 21. 10. 2008 na adresu redakce, správné odpovědi budou zařazeny do slosování o nehodnotné bezceny.

„Už dávno jsem si tak pěkně nepočít!“

Blind Willie McTell

„Mohl byste mi někdo laskavě vysvětlit, co se tím vším, sakra, myslí?“

reportér nejmenovaného hudebního periodika p. Jones

„Nestojím o vaše kidy“

Limonádový Joe

„Jen houšť a větší kapky“

petrolejový magnát Abu Dan Zábí

„Mně se nelíbí, že se tam hovoří sprostými slovy“

Jarka Metelka

„Stejně sou to šhecko samý starý smradlavý sračky“

neidentifikovatelný černochoch neurčitého stáří a vzhledu známý v některých oblastech a kruzích pod přezdívkou Strejček Tom

„Zdravím dylanology na Vysocine. Mrzi me, ze jsem se nemohl zucastnit letosnich Dankovic, proto bych uvital, kdyby nekde byly ke kouknuti prispevky aktivnich ucastniku Dylan Days. A kdyby to navic nekdo vytisknul a rozesilal, to by byla parada. Nedavno se na internetu slavilo 10 let diskusni skupiny rec.music.dylan (ja se tam bohuzel z nedostatku casu dostanu tak jednou, dvakrat za mesic; natahnu si cca 2000 prispevku a z nich si tak 10 az 20 otevru a 2-3 si ulozim). Byly doby, kdy jsem byl prihlasen do diskusni skupiny HWY61-L, to bylo na listservu university v Bufallu (zacatkem roku 1994), vydrzel jsem to sledovat cca 2 roky, ale zacalo chodit cca 60 dopisu za den a to uz se nedalo zvladnout. Dnes tam maji limit 200 dopisu denne. Vede to Maureen LeBlanc, vedla to dobre, temer tam nedochazelo k flame war, jako na jinych konferencich (napr. BLUES-L). Bylo by

dobře, kdyby někdo mladší (studenti VS) měli čas sledovat tyto diskusní skupiny a posílat informace na nějaký server -- www stránky bob.dylan.cz. Doufám, že o prázdninách se častěji kouknu na www do světa (take bych rád doplnil odkazy na svých stránkách).“

Jaroslav Gagan [gagan@fsv.cvut.cz]

„Jako velice zajímavé bych viděla, kdyby byla možnost webovské stránky - myslím, že by se snad našli přispěvatelé či by se dali stahovat zajímavé adresy (to snad technicky jde) - lepší by to asi bylo ovšem v cestině. Nebylo by špatné ani kdyby byla možnost jakési výměny názoru na to či ono formou volně otevřené konference (já takoveto věci znám pouze jako uživatel, nevím, jak se da provést technicky).“

Zdenka Rachunková [Zdenka.Rachunkova@nkp.cz]

„zdravím všechny přátele B.D.Co nového stran časopisu?Resp.zprav o mistrovi.E.Seif zachr.sluzba Litvinov-dekuji za budouci zpravy“

edgar.seif@sms.paegas.cz

„Rovněž zdravím a omlouvám se za pozdní odpověď, byl jsem v (nastěti?) méne civilizovaných krajích. Budu opět 2 měsíce mimo vlast, ale vrhám se do diplomové práce o vlivu am. lidové hudby na Zimmermana, nebo i jiných aspektech, vlastně jsete nevím, takže byl li by zájem, milerád něco utrousím pro občasník. Vše si samosebiu rád přečtu (jen proboha zadné zbožnování, ale to snad nehrozí)“

Vít Zelinka [zelinka@yahoo.com]

„vážení přátele, děkuji za dopis zvoucí ke spolupráci na dylanovské diskusní skupině. Jak se k Vám doneslo že jsem kdysi bývala dylanoložkou? moje zájmy se přesunuly na ženy v rocku, ale k emailové debatě o bd se ráda připojím.

Pavla Jonsson (drive Slaba)

„Mám jen jediný nápad, že by se mohlo každé číslo TVEHO časopisu nějak monotematicky zabývat jedním albem (napřeskacku) a vším, co s ním nějak souvisí (profily spoluhráčů, vliv na další věci atd.). Alb je kolem čtyřiceti, to máš při dvou číslech ročně vyčarano do duchodu, mezi tím vyjdou další. K tomu samozřejmě aktuality, tedy hlavně asi nekrology. ... v zásobě nemám vůbec nic, osobně si myslím, že pokud vůbec, tak budu přispívat spíše nějakými věcmi ohledně Bobových kořenů - Elliott, Van Ronk, bluesmani atd. v duchu mé myšlenky o ~bobmusic~, tedy hudbě předdylanovské a postdylanovské.“

Jan Sobotka [ORST@nkp.cz]

And you'll be fine at the end of the line

alias

Slovo závěrem

Pokud jste se dostali až na tuto stranu, buď: a) zde hledáte sportovní zpravodajství
b) jste chronickými alfabetými a není vám pomoci
c) vás to pozaujalo

Patříte-li do kategorie c), máte několik možností. Netvrdím, že se **Vysočinský klepáč** ještě někdy dočká nějakého pokračování, ale můžete to zkusit. Veškeré příspěvky jsou vítány (sprosté anonymy including) a to na adrese tlavicky@iol.cz. Pokud by měly víc jak metrác (100 kB), pošlete mi je na adresu lavicky@racom.cz, doma se mi pošta při větších objemech nějak zahlučuje (there are no Microsofts inside the Gates of Eden, ale co mi zatím zbejvá, než ty zE55ý wokna, ještě jsem doma nedotlačil Linux k poštovnímu posluhování). Nejste-li napojeni elektrofonicky, je možno užít služeb České pošty: Tomáš Lavický, 569 94 Telecí 129. Černocho poslouchal, černocho může jít, teď je to na vás (přece jen nebývám na dlouhodobějších neschopenkách zas tak často). Výhledů by byla řada, ale krásných ideí, o něž nikdo nestál, jsme si už užili dost.

Pokud vás rozžhavilo dobřela, že vám nějaký idiot nacpal do pošty nevyžádané MB a Telecom vás pak nechal drobátko vykrváct, pak je pomoc snadná: buď se neozvěte vůbec nebo se naopak ozvěte výše zmíněným anonymem a už se to třeba nikdy nebude opakovat.

Co se týče autorských práv – některé příspěvky jsou uveřejněny s vědomím původců, ale většina je posbíraná, co mi kde přišlo pod ruku. Ne že bych si nevážil duševního vlastnictví, ale to bych se tím snad musel živit, abych to stíhal zohlednit (a zkušenost mě navíc učí, že za peníze člověk stejně nedělá líp než z nadšenectví – spolehlivěji, to ano). Takže pokud chcete něco použít ke svým vznešeným či mrzce přízemním záměrům, vesele kopírujte. Pokud přitom budete ještě dodržovat zásady GNU GPL, tím lépe.

Co ještě dodat? Abyste se měli pěkně. Hodně optimismu do nového milénia vám přeje

Váš strejček Tom

99 stříbrných křepelék a jedna zlatá

Někdy jsem citlivej jak nášlapná mina,
jak plamen svíčky za dveřma kostela.
Rači se neďivej do vývěsky kina,
show, co jde pod víčky, není moc veselá.

Někdy jsem laskavej jak mírový sbory,
jak zimní král, co létem ztratil lesk.
Vínu mi nedávej za tuhleto story,
ten, kdo ji rozehrál, nečekal na potlesk.

Někdy jsem jímavej jak cisterna s lihem,
hrdinou svým už asi nebudu.
Ještě mi zamávej a vezmi to stříhem,
zůstanu zjizvenej jak víko od sudu.

A tak mi zamávej a nech sever jihem,
už nejsem žíznivej z vlastního osudu.

Señor, señor, do you know where we're headin'?